

forstander stedet tilhville paa Sandinges smukke Kirkegaard. Over alle Landsbyer i Miles Omkres vajede Flagene paa halv Stang, og lige fra den tidlige Morgenstund var Fjorden bleven gennemkrydset af Sejl- og Ro-
baade, stuvfulde af sortklædte Mennesker med Blomsterkranse.

Det var en tung Graavejrsdag, der uvilkaarlig stemte til Sørghed. Trods de mange Taler, der blev holdt, først inde i Skolens smykkede Foredragshal, hvor Liget var hensat, siden i Kirken og tilsidst ved Graven (ialt elleve), vedblev Stemningen at være trykket. Endnu sang man vel med fuldt Bryst de gamle, frejdige Sange, men det var ikke vanskeligt paa Tonen at spore Virkningen af den Modgang, det hele Vennesamfund i den sidste Tid havde haft.

Efter Jordfæstelsen holdt man Maaltid omkring de medførte Madkurve, og da Skolebygningen langt fra kunde rumme de mange Mennesker, havde man — trods en fin, vedholdende Regn — spredt sig ud over Haven og de tilstødende Vænger, hvor man søgte Ly under Træer og udspændte Paraplyer. Der saaes i denne Forsamling alle Slags Folkevenner lige fra et Par af den københavnske Liberalismes Stormænd — en Advokat med Guldbriller og en Sukkergrosserer med Næseklemmer — til fattige Husmænd, der havde vandret mange Mil og ofret Dagens Høstløn for at følge deres trofaste Talsmand og Ven til hans sidste Hvilested. Man saae Skolelærere, Seminarieelever og Højskoleforstandere, baade af den gamle Type med langt Skæg og store Pilgrimshatte og af den nyopdukkende Slags med Verdensmandsvæsen og Klædedragt paa Moden. Hist vandrede en ung Præst og hans unge Forlovede Arm i Arm under samme Paraply og saae hinanden kærligt ind i Øjet, — han med blød Plyshat og højt opsmøgede Benklæder, hun med ophæftet Kjole og lange, flade Galoscher. Her stod nogle Rigsdagsbønder under et Træ og hviskede med hinanden ligesom i Folketingssalens Vinduesfordyb-